

SPORTKOT | ALUMNI

JAARGANG 10 | NR 42 | 30 SEPTEMBER 2016

INTERVIEW MET
FONS DE SCHÜTTER:

***“Ik ben altijd een pleitbezorger
geweest voor permanente
vorming”***

KU LEUVEN

WOORD VOORAF | JAN BOUTMANS

Beste Alumni

September, de generatiestudenten kleuren langzaam het straatbeeld in Leuven. In de Naamsestraat aan de Hallen verzamelen zij die nog moeten inschrijven. Late beslissers zijn nog op zoek naar een kot en de anciens, leden van een of ander presidium, frissen hun Fakbar op en bereiden zich voor op de ontvangst van de schachten. Nu, als we sommige krantenartikels mogen geloven zouden er dit jaar beduidend minder inschrijvingen zijn aan de universiteiten en zo wordt het aantal te dopen schachten ook weer kleiner... "Wait and see" zei de blinde.

Benieuwd kijken wij uit naar de inschrijvingen aan onze eigen Faculteit. De laatste jaren groeide het aantal studenten Revalidatiewetenschappen die van de Bewegingswetenschappen tot zelfs meer dan het dubbele. Het is ooit anders geweest! Niet dat we ons daar niet goed bij voelen, het roept wel vragen op naar de mogelijkheden in verband met de tewerkstelling van beide afstudeerrichtingen. Dek de titel 'Master in de Lichamelijke Opvoeding en de Bewegingswetenschappen' voldoende de mogelijkheden van deze studierichting of spreekt 'Master in de Revalidatiewetenschappen en Kinesitherapie' jongeren meer aan vanuit het gezondheidsperspectief dat de laatste jaren meer en meer aandacht krijgt? Zelf hebben we hier geen pasklaar antwoord.

Nu willen we hier ook even terugblikken op wat voorbij is. Hopelijk hebben jullie allemaal kunnen en mogen genieten van een ontspannen en deugddoend verlof. Er was in de voorbije maanden ook heel wat sport te beleven op TV! Hebben sommigen onder u zich ook geërgerd aan onze vaak inspiratieloos spelende Rode Duivels op het E.K. die blijkbaar met hun gedachten reeds op verlof waren. Dan heb ik meer genoten van onze atleten op de Olympische Spelen met enkele onverwachte medailleuitschieters en andere pijnlijke verliezers die echter het hoofd niet lieten hangen zoals de gebroeders Borlée die na de gemiste kwalificaties in de reeksen sterk terugkeerden in de 4x400 en op drie honderdsten van een seconde brons misten. En daar ploegsporten me toch nog steeds nauw aan het hart liggen heb ik op het puntje van mijn stoel de hockeywedstrijden van de Red Devils gevolgd en genoten van de inzet en gedrevenheid waarmee zij het predicaat 'Duivels' waar maakten... En nu kijken we met belangstelling naar de resultaten van onze Paralympiërs in Rio.

Tot slot nog even iets over enkele toekomstplannen. We denken eraan om jullie onze nieuwsbrief niet vier- maar zesmaal per jaar te bezorgen. Daarnaast willen we met email nieuwsflashes onze alumni op de hoogte houden van lezingen, doctoraten of voordrachten die in en door de Faculteit georganiseerd worden. En als kers op de taart is in mei volgend jaar de viering van 75 jaar Faculteit gepland. We mikken op 6 mei 2017, maar de datum moet nog getoetst worden met enkele belangrijke personen die we er die dag graag zouden bij hebben. Zodra dit beslist is vernemen jullie het.

"De kunst van het leven is thuis te zijn alsof men op reis is"

Godfried Bomans

Prof. em. Dr. Jan Boutmans
Voorzitter Alloreki

COLOFON

Deze nieuwsbrief is het infoblad van de oud-studenten Alloreki. Alloreki is een Vereniging zonder Winstoogmerk die de Alumni Masters Lichamelijke Opvoeding en Bewegingswetenschappen, Revalidatiewetenschappen en Kinesitherapie verenigt. Alloreki heeft als doel de band tussen de afgestudeerden van de faculteit in stand te houden, maar ook individuele Alumni, verspreid over Vlaanderen en erbuiten, te helpen om elkaar terug te vinden. Wenst u zich lid te maken van Alloreki, neem dan contact op met ons via alloreki@faber.kuleuven.be

Werkten mee aan dit nummer:
Jan Boutmans, Bart Caubergh,
Guido Steens, Karel Stappaerts,

Verantwoordelijke uitgever:
Jan Boutmans

Eindredactie en lay-out:
Guido Steens

Correspondentie:
Secretariaat Alloreki
Tervuursevest 101 bus 1500,
3001 Heverlee
alloreki@kuleuven.be
[www.faber.kuleuven.be/nl/
alumni/alloreki](http://www.faber.kuleuven.be/nl/alumni/alloreki)

EEN PLEIDOOI VOOR PERMANENTE VORMING

INTERVIEW MET **FONS DE SCHUTTER**

EEN KINESITHERAPEUT MET EEN VISIE EN EEN MISSIE

VORALEER WIJ NAAR ZIJN SMAAKVOL INGERICHTE LIVING GAAN VOOR HET INTERVIEW TOONT DE 63-JARIGE FONS DE SCHUTTER MIJ ZIJN RUIME KINESITHERAPIEPRAKTIJKKAMER MET ENKELE AFGESLOTEN BEHANDELRUIMTES EN EEN GROTE OEFENZAAL WAAR HIJ SAMEN MET TWEE MEDEWERKERS DE GEHELE BENEDENVERDIEPING GEBRUIKT VOOR DE BEHANDELING VAN ZIJN PATIËNTEN VAN OOSTAKKER EN OMSTREKEN.

Fons groeide op in Oppuurs als oudste zoon van een groot landbouwersgezin en volgde aan het college in Boom de Latijn-Griekse humaniora.

Waarom ging je kinesithérapie studeren in Leuven terwijl Gent en Brussel toch dichterbij waren?

Ik ben eigenlijk begonnen met LO in Leuven met de idee kinesithérapie erbij te nemen. Ik wilde absoluut aan de universiteit studeren en naar de VU Brussel of de RU Gent gaan was in die tijd simpelweg not done voor een telg van een katholiek gezin die tevens actief was in de leiding van de Chiro. Ik wilde overigens graag op kot gaan met iemand van mijn jeugdbeweging die al in Leuven studeerde, om toch een beetje te ontsnappen aan de eerder conservatieve opvoeding van mijn ouders. In die tijd werden de regels nog bepaald door de ouders.

Hoe verliep je studentenleven?

Ik behaalde in mijn eerste jaar LO meer dan 70 % maar was in september gebuisd voor turnen en godsdienst. Ik ben dan dadelijk overgeschakeld naar de richting kinesithérapie waar ik met succes het

eerste en tweede jaar combineerde: in januari mocht ik mijn resterende vakken van het eerste jaar afleggen en in juni deze van het tweede jaar.

Het klinkt als een cliché maar het was de schoonste tijd van mijn leven. Het enige dat je moet doen is zorgen dat je erdoor komt en voor de rest vrijheid troef. Je begon pas echt te blokken vanaf Pasen en daarvoor regelmatig een pintje gaan drinken, naar T-dansants gaan in de Thierbrau of in de Salons Georges en uiteraard naar de befaamde cantussen van het Sportkot. Ik ging ook heel regelmatig naar de Banier, een winkel in de buurt van de gevangenis met een achterzaaltje waar chiroleiders bijeenkwamen. Het was zo'n een plek waar je welkom was als je niet wist waar naartoe te gaan. Ik heb overigens nog elk jaar verscheidene bijeenkomsten met oud-chiroleiders van Oppuurs.

Welke herinneringen heb je aan de opleiding kinesithérapie aan het Sportkot?

Die opleiding is ondertussen enorm gegroeid. In mijn tijd ging het er licht anders aan toe. Ik herinner mij dat ik een

dag vóór mijn examen bij Bosquet eens wilde polsen bij studenten die net bij hem examen hadden afgelegd welk soort vragen hij stelde. Ik zat te wachten en ineens komt Bosquet buiten. Hij riep mij binnen maar ik zei dat ik pas de volgende dag moest komen. Bosquet zei dat hij nu tijd had en dat ik direct examen kon afleggen. Het werd een losse babbel over wat ik later van plan was te doen en welke klinieken er in mijn buurt waren en het eindigde met een 16/20. Ik had zo ook een lesgever die bij het begin van zijn examensessie aan een student vroeg in de GB een karton bier te gaan halen. Achteraf zijn alle punten van dat examen geannuleerd omdat een aantal studenten klacht hadden ingediend omdat de man te veel gedronken had.

Als ik aan de meest markante profs van die tijd denk dan denk ik aan Renson, aan Simons, de man van statistiek,

▲ Student Fons De schutter in 1974

▲ Fons en Bruno Zwaenepoel als opleiders van Pro-Q-Kine-moderatoren

▲ Fons op stage in Pellenberg (tweede rij rechts)

en uiteraard Maes die iedereen van mijn generatie zich zal herinneren. De man van de kine was Stijns die nogal rechtlijnig was en sterk bezig was met klinimetrie. Manuele therapie was voor hem alternatief. Ostyn met zijn elektrotherapie sprong er ook uit en uiteraard Ria Vranken die niet zo geliefd was bij de studenten. Ik heb bij haar nog aggregatie gedaan.

Achteraf heb ik toch ervaren dat ik aan de unief geleerd heb kritisch te denken, zaken in vraag te stellen en daarover te reflecteren om aldus een zinvol antwoord te formuleren. Ik heb een breed overzicht gekregen van wat kinesitherapie inhield maar achteraf is gebleken dat dat toch veel beter kon. Ik ben dan ook vrij vlug na afstuderen beginnen bijscholen.

Welk werk heb je gedaan na afstuderen?

Ik was aanvankelijk van plan met mijn vrouw Jacqueline, die kleuterleidster is, ontwikkelingswerk te doen in het buitenland. In afwachting van een mogelijk vertrek werkten wij als opvoeder in de bijzondere jeugdzorg in Doornzele, een parochie van Evergem. Er zijn enkele concrete pistes gevolgd om naar het buitenland te gaan, o.a. naar Haiti, maar om diverse redenen buiten ons om is dat er nooit van gekomen.

Na afstuderen deed ik mijn legerdienst in Gent maar vanaf 10 uur 's morgens was ik al vrij. Ik heb dan einde mei 1976 tijdens mijn legerdienst mijn praktijk opgestart in Oostakker omdat het dorp mij aansprak. Ik herinner mij dat ik het eerste jaar 67 000 BEF geïnvesteerd heb en 37 000 BEF heb verdiend. Gelukkig verdiende mijn vrouw ook. Ik heb mij ingewerkt in dat dorp en er de plaatselijke volleybalclub en de turnkring opgericht en in het bestuur van de Sportraad gezeteld.

Je zei dat je nogal wat bijscholingen hebt gevolgd

Ik ben begonnen met manuele therapie en Cyriax omdat ik het nodig vond om op een systematische manier een patiënt te kunnen onderzoeken. Ik ben eigenlijk nooit gestopt met bijscholen, aanvankelijk allemaal in het domein van de musculoskeletale revalidatie, zoals medische trainingstherapie, McKenzie, Mulligan, ... Later heb ik nogal wat bijscholingen gevolgd over communicatie en management.

Je bent ook actief in de verdediging en ontwikkeling van het beroep

In 't begin was ik actief lid van de NFDLK (Nationale Federatie van Licentiaten en Doctors in de Kinesitherapie). Later, bij de opkomst van UZK (Unie van Zelfstandige Kinesitherapeuten verenigd in Kringen) heb ik, samen met Stefaan Peeters, de kinesitherapeutenkring van Gent opgericht die ik acht jaar heb voorgezeten. Ik heb mij dan ook in het bestuur van UZK geëngageerd omdat de NFDLK in feite geen macht had. Vanuit UZK heb ik heel actief

meegewerkt aan de eenmaking van de verschillende beroepsverenigingen. Dat is gelukt in verschillende stappen: eerst de fusie tussen NFDLK en UZK tot het Kinesitherapeutenkartel en later de fusie van het Kinesitherapeutenkartel en AKB (Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België) tot het huidige Axxon, Physical Therapy in Belgium. Ik ben binnen de beroepsverenigingen altijd een vurig pleitbezorger geweest van de organisatie van permanente vorming, omdat ik zelf ervaren had hoeveel nood daaraan is, en ik heb daar ook de volle steun voor gekregen.

Ik meen te weten dat jij ook de oprichter was van de Wetenschappelijke Vereniging van Vlaamse Kinesitherapeuten

Inderdaad, vanuit mijn contacten met Nederlandse kinesitherapeuten heb ik in 2002 de WVKV opgericht en er 11 jaar voorzitter van geweest. Ik had ook daarin de steun van UZK. Aanvankelijk was dat een feitelijke vereniging maar zij is later een VZW geworden. Het was mijn bedoeling het wetenschappelijk aspect van de kinesitherapie dichter bij

▲ Met de Gentse kinesitherapeutenkring in Sint-Petersburg

het werkveld te brengen. Tijdens een bijscholing over management in de social profit sector ontmoette ik de voorzitter van het Europees Sociaal Fonds (ESF). Hij stelde mij voor een project uit te schrijven en dit resulteerde in een substantiële toelage over de periode van 2007 tot 2008. De belangrijkste doelen waren het wetenschappelijk denken te dissemineren, vooral bij oudere collega's, en om bijscholingscursussen te ontwikkelen, uit te testen en bij te sturen. Wij werkten rond vier modules: communicatie kinesitherapeut-arts en kinesitherapeut-patiënt, evidence based practice, het kinesitherapeutisch dossier en ICF. Na het indienen van het eindrapport stelde ESF voor om het project met 1 jaar te verlengen en ontvingen we nog eens een subsidie om implementatie in het werkveld te realiseren. De projecten hebben mij de kennis en het netwerk aangereikt om te starten met het systeem van kwaliteitsbevordering en met mijn engagement in verscheidene EBM-organisaties.

Je zal ook altijd gelinkt worden aan PQK, het kwaliteitsproject voor kinesitherapeuten

In 2007 werd binnen het RIZIV de werkgroep accreditering voor kinesitherapeuten afgevoerd. Deze werkgroep had een accrediteringssysteem, dat reeds bestond voor artsen en tandartsen, uitgewerkt. De stellingen van de vertegenwoordigers van de beroepsvereniging en van de ziekenfondsen waren nogal controversieel en ik riep op tot meer constructiviteit. Dr. Dercq, het hoofd van de afdeling Research, Development & Quality van het RIZIV, woonde die vergaderingen bij en in de wandelgangen kon ik hem overtuigen van mijn geloof in een kwaliteitssysteem. Enkele dagen later

▲ Half-time in Parijs met Paul Jonckheere (Fons rechts)

kreeg ik telefoon van Dercq die mij 25 000 EUR toezegde om een kwaliteitssysteem voor kinesitherapeuten uit te werken, een systeem dat vooral bottom-up moest gestructureerd zijn. Er waren enkele brainstormvergaderingen en er werd al snel een stuurgroep kwaliteit voor kinesitherapeuten opgericht waarvan ik de trekker was. Dercq drong erop aan dat er in de stuurgroep voldoende wetenschappers moesten zijn en dat er moest gewerkt worden rond vier pijlers: kennismangement, organisatie van de praktijk, kwaliteit van de zorg en informatisering. Wij schreven een project uit en vanaf 2007 tot op heden kregen wij van het RIZIV jaarlijks 500 000 EUR op het kwaliteitsproject uit te bouwen. Al vlug kreeg de ad-hoc opgerichte stuurgroep binnen de beroepsvereniging de naam Pro-Q-Kine en vanaf 2012 werd zij een VZW. Als voorzitter vond ik dat Pro-Q-Kine onafhankelijk van de beroepsvereniging moet kunnen werken en daarom gaf ik mijn bestuursmandaat in Axxon op. Met meer dan 7 000 actieve kinesitherapeuten die deelnemen aan het kwaliteitssysteem is Pro-Q-Kine toch een succes geworden. Ik heb samen met medewerkers van Pro-Q-Kine veel regelmatig contact gehad met het KNGF

(Koninklijk Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie) dat al langer een goed uitgebouwd kwaliteitssysteem heeft. In de lijn van WVK en Pro-Q-Kine ben ik ook bestuurder geworden van EBMPacticeNet en lid van de stuurgroep eerstelijnsrichtlijnen.

Als ik het zo hoor heb je een duidelijke visie en missie omtrent de kinesitherapie

Mijn visie is dat kinesitherapie met een wetenschappelijke onderbouwing een belangrijke meerwaarde heeft. Kinesitherapie is voor mij altijd een dynamisch gegeven geweest waarbij men zich continu moet herbronnen. Niet tevreden zijn met het gemiddelde.

Mijn opdracht in onze praktijk en in diverse organisaties en raden zet mij er voortdurend toe aan alert te zijn voor wat kinesitherapie zo waardevol maakt: een patiëntgerichte therapeutische benadering die wetenschappelijk onderbouwd is waar mogelijk. En hiervoor wil ik mensen op een constructieve manier samenbrengen.

Indien je terug zou mogen beginnen, zou je dan hetzelfde studeren?

Toch wel, ondanks de ondermaatse verloning. Als kinesitherapeut heb je tijdens de behandeling tijd om met je patiënten te praten, mag je patiënten aanraken maar je moet ze vooral activeren. Juist daar kan je het verschil maken. Als ik terug zou moeten beginnen zou ik er wel een aantal vakken over ondernemerschap bijnemen. Ook mijn activiteiten buiten de praktijk geven me veel voldoening.

Mijn engagement was vaak wel ten koste van ons gezin. Ik ben dankbaar dat Jacqueline me altijd gesteund heeft.

Oostakker, 11 augustus 2016

▲ Toch nog een sportkutter

COACHEN IN HET LAND VAN POETIN

Toen prof. Jan Boutmans mij mailde of ik met het oog op het 75-jarig bestaan van de faculteit mijn verhaal wou delen met de leden van Alloreki, moest ik niet lang nadenken. Onze ontmoeting daarna in De Spuyse, vlakbij de inspirerende omgeving van het sportkot, werd gezellig.

Ik studeerde in 2007 af als Master in de Bewegingswetenschappen en Lichamelijke Opvoeding met Training en Coaching (specialisatie Voetbal) in de laatste drie jaar. Aanvankelijk dacht ik dat ik in het onderwijs terecht zou komen, maar na een paar jaar werd mij duidelijk dat ik een andere richting uit wou gaan. Dat is misschien wel kenmerkend voor mij, dat ik nooit heb gekozen voor comfort, maar daar meestal net uit weg wou om iets nieuws te ontdekken en stappen te zetten.

Ik ben gestopt als voetballer (in provinciale reeksen) toen ik afstudeerde, want ik kon meteen als jeugdtrainer beginnen bij KRC Genk. We speelden toen ik net was afgestudeerd met een selectie uit Bilzen een wedstrijd tegen een selectie uit Genk die geleid werd door Ronny Van Geneugden. Zo is het eerste contact met Genk tot stand gekomen en werd ik uitgenodigd voor een gesprek samen met directeur Jeugdopleiding Roland Breugelmans. Ik werd achtereenvolgens assistent-trainer van de U11, de U16 en de U17, in combinatie met hoofd van het fysieke departement van de jeugd en de beloften.

Beslissen binnen 24 uur

In mijn derde jaar bij KRC Genk - Frank Vercauteren was er ondertussen hoofdtrainer - kwam er een plaats vrij bij het eerste elftal. Dirk Degraen nodigde

mij uit voor een gesprek en vroeg of ik interesse had om fysiektrainer te worden bij de eerste ploeg. Op dat ogenblik gaf ik ook in de Genkse topsportschool les, was docent aan de federale trainersschool van de KBVB en gaf les aan de eerstejaars kinesitherapie op de Provinciale Hogeschool Limburg. Ik moest kiezen tussen de zekerheid van het onderwijs waarin je je werkuren kent en het onbekende en onzekere van proftrainer zijn in eerste klasse.

Ik koos voor het tweede en werd zo met mijn 26 jaar de jongste proftrainer ooit in het Belgische voetbal. Ik, een no name in eerste klasse naast Frank Vercauteren, een van de beste en meest succesvolle Belgische trainers ooit en ondertussen al zes jaar mijn 'mentor'.

Het werd een succesvolle periode. KRC Genk won play-off 2 en het jaar daarna de titel - met kwalificatie voor CL-poules - en de supercup.

In augustus 2011 belde Frank Vercauteren - inmiddels al een tijdje in de running om de nieuwe coach te worden van topclub Al Jazira in de Emiraten - mij op. Of ik erover wou nadenken me kandidaat te stellen om hem te assisteren in het Midden-Oosten? Had hij erover gedacht me mee te vragen, luidde mijn antwoord. Laat dat nu net zijn waarvoor Vercauteren me belde. Er moest alleen wel binnen 24 uur beslist worden. Koos ik voor comfort in België, dicht bij huis, familie en vrienden, waar iedereen je kent en alles goed gaat? Of ging ik naar het buitenland, buiten mijn comfortzone, met een andere cultuur, taal en gewoonten.

Ik ging opnieuw voor het tweede.

Dit was een stap waarbij ik er eerder voor koos om met een trainer samen te werken dan om voor een club te werken. Ineens moest je dezelfde theorie toepassen in een heel nieuwe omgeving, wat een enorme uitdaging is. Alleen de timing blijf

ik bijzonder jammer vinden aangezien het seizoen net begonnen was. Maar helaas kies je niet altijd zelf welke trein wanneer voorbijkomt in het leven. Ik blijf KRC Genk wel nog altijd bijzonder dankbaar voor de kansen dat het me gaf.

Van +35° C tot -30° C

Voor ik na Al Jazira met Frank Vercauteren bij Samara terecht kwam, werkte ik ook nog met Carlos Queiros bij het nationale elftal van Iran. Genk, Al Jazira, Iran, Samara: het rijtje locaties waar ik na de KU Leuven aan de slag was, oogt niet alledaags. Dan merk je dat je zoveel boeken kan lezen of cursussen volgen en diploma's kan hebben als je wil, als je het nooit in de praktijk hebt meegemaakt, wordt het heel moeilijk om mee te discussiëren. Het vergt aanpassingsvermogen.

Toen ik aan de slag ging in Iran, was de belangrijkste externe factor het leven op 1.150 meter hoogte. Dat bleek geen negatieve factor voor de prestaties, want iedereen was eraan gewend, behalve de tegenstanders natuurlijk. Ik was eigenlijk de enige die zich daaraan wat moest aanpassen: ik raakte in het begin buiten adem bij het wandelen of lopen. De korte stages om een interland voor te bereiden waren een nieuw gegeven voor mij, want ik had tot dan toe altijd voor clubs gewerkt. Met bondscoach Carlos Queiros creëerden we een situatie waardoor spelers tien tot veertien dagen beschikbaar waren om zich voor te bereiden op een interland. De competitiekalender werd zo aangepast dat er in het weekend voor een interland geen competitievoetbal op de agenda stond. Je kan met een nationale ploeg

niet elke dag het veld op, maar het was voor mij interessant om te ervaren hoe je bijvoorbeeld frisheid kan herwinnen. Ik stond ook in contact met alle clubs van de internationals. Ik leerde er ook omgaan met vliegreizen en tussenstops, reizen 's nachts, 's morgens vroeg, 's avonds laat, wat doen bij aankomst? En wanneer vlieg je? Een interland in het Azadistadion in Teheran is ook een bijzondere ervaring. Zo speelden we tegen Zuid-Korea – we wonnen met 1-0 – voor maar liefst 125.000 toeschouwers. Allemaal mannen wel te verstaan, want vrouwen zijn niet toegelaten in de stadions in Iran. In de Emiraten speelden vooral de temperatuur en de relatieve vochtigheid een rol. Trainen bij 40° C of hoger en een zeer hoge relatieve vochtigheidsgraad, dat betekent dat je constant oog moet hebben voor hydratatie en dat je het drinkpatroon van de spelers verder moet optimaliseren. Het is moeilijk om intensief te trainen in zo'n omstandigheden, dus dat beïnvloedde de duur van de trainingen en de intensiteit. Ook het uur moet je kiezen: 's morgens of 's avonds, eten spelers ervoor of erna tijdens de ramadan?

In Samara zit het uitdagende dan weer vooral in de temperaturen, die kunnen schommelen van +35° C tot -30° C, met ook andere tijdzones, veel vliegreizen en kilometers. Hier zijn eigenlijk alle veranderende externe factoren aanwezig die je maar kan bedenken, behalve het hoogteverschil. Het is koud in de winter, warm in de zomer en alle verplaatsingen gebeuren met het vliegtuig. Vorig jaar, in tweede klasse, hadden we verplaatsingen van anderhalf uur naar Moskou. Dan moest je een paar uur wachten om vervolgens acht uur naar het oosten te

vliegen. Alle uitwedstrijden liggen voor ons ook in een andere tijdzone. Ook daar moet je mee omgaan. Elke wedstrijd op zich is eigenlijk een interessante case-study.

Op het moment dat ik de vraag van Genk kreeg om fysiektrainer te worden bij het eerste elftal volgde ik bij Raymond Verheijen (Nederlandse coach, founder van de World Football Academy en expert op het vlak van periodisering) een cursus over voetbalperiodisering. Ik vroeg hem om mij persoonlijk te adviseren. Sindsdien werken we al een zestal jaren samen en heb ik deze visie toegepast zowel in Genk, Al Jazira, bij de Nationale ploeg van Iran en ook nu in Samara. Raymond Verheijen is dus net als Frank Vercauteren mijn mentor.

Bij Samara worden we vanuit Leuven bijgestaan door de Bakala Academy, via prof. Peter Hespel. Zij adviseren ons over

omgaan met voeding en supplementen, hydratatie, jetlag, reizen, individueel advies op het vlak van lichaamssamenstelling, optimaal prestatiegewicht en ze helpen ons met analyseren van bloed- en urinetesten.

Hoe kijk ik nu in het licht van mijn ervaringen naar mijn opleiding op het Sportkot?

Ik vond de opleiding LO aan de KU Leuven heel goed, maar ze zou in de eindfase nog meer toegespitst kunnen worden naar fysiektrainer binnen de sport en in dit geval naar het voetbal op drie niveaus: professioneel, het niveau daaronder en het echte amateurniveau.

Met nog meer voorbeelden uit de praktijk, zodat studenten daar meer mee in contact komen. Dat kan ook door bijvoorbeeld belangrijke mensen uit het Belgisch voetbal eens uit te nodigen of door studenten een dag bij hen langs te laten gaan. In 2011 is Werner Helsen naar KRC Genk gekomen met zijn studenten en kon ik een presentatie geven over mijn werk bij de club. Tijdens mijn studies in Leuven had ik het geluk dat ik les kreeg van profs die in hun sport op het allerhoogste niveau werken, zoals Paul Rowe voor het basketbal, Rudi Diels voor atletiek, Peter Hespel voor inspanningsfysiologie en Gert Vande Broek bij volleybal en sportcoaching.

Daardoor heb ik voor mijzelf de keuze gemaakt om te werken binnen het voetbal en een referentie te willen worden op het vlak van periodisering en conditietraining. Ondertussen school ik mij ook voortdurend bij op het vlak van krachttraining, revalidatie en voedingsleer bijvoorbeeld.

Studenten krijgen vandaag nu ook de mogelijkheid om met Erasmus voor een paar maanden naar het buitenland te trekken. Dat is iets waar ik destijds niet zo bij stil stond, maar het is een ongelooflijke kans om ervaring op te doen terwijl je nog heel jong bent. Bovendien zou ik als student onmiddellijk na mijn studies proberen om zoveel mogelijk kansen te grijpen voor stages in binnen- en buitenland. Want de praktijk van dichtbij meemaken en alle externe factoren leren kennen waarmee je om moet gaan, dat kan je in de theorie niet leren. Als je thuis blijft zitten, zal er waarschijnlijk niet al te veel op je pad komen, maar wel als je actief op zoek gaat naar mensen via meetings, skype, een stage om je horizon te verbreden en nieuwe invalshoeken te ontdekken en te weten welke keuzemogelijkheden je hebt als je op de arbeidsmarkt komt. Dat is wat ik het meeste zou aanraden aan wie pas is afgestudeerd: trek in plaats van meteen te beginnen te werken een periode uit – je bent wellicht toch nog onafhankelijk – om ervaringen op te doen en mensen op te zoeken. Want eens je begint te werken, blijf je dat vaak doen tot je pensioen.

Hoe staat het vak van fysiektrainer ervoor?

Ik maak een onderscheid tussen een voetbalconditietrainer en een verantwoordelijke van een fysiek departement. Voetbalconditietrainers zijn voor mij de assistent-trainers die zich hebben gespecialiseerd in periodisering en conditieopbouw. Ideaal is als zij ex-(prof)voetballers zijn of dat ze een voetbalspecifieke opleiding gekregen hebben, zoals bijvoorbeeld Jonas Ivens bij Waasland-Beveren, die overigens ook een universitaire diploma heeft. Iemand die verantwoordelijke is van een fysiek departement is daarentegen ook nog eens meestal verantwoordelijk voor de visie binnen de jeugdopleiding, revalidatie, krachttraining en voeding. Je hebt fysiektrainers die academisch geschoold zijn en een masterdiploma hebben, zoals collega's Erik Roex, Jan Van Winkel, Peter Catteeuw, Renaat Philippaerts en ikzelf bijvoorbeeld, allemaal afgestudeerd aan de KU Leuven.

Fysiektrainers aanstellen die wel academisch, maar niet voetbalspecifiek geschoold zijn of die niet academisch opgeleid zijn en voetbalspecifieke of andere bijscholingen volgden, vind ik geen ideale situatie. Eigenlijk is dat zoals kunnen kiezen tussen een tandarts die de universitaire opleiding doorliep of een tandarts die op eigen initiatief cursussen heeft gevolgd. Waarschijnlijk kies je als patiënt voor de eerste. Maar in het voetbal zie je wel dat er veel als fysiektrainer tewerkgesteld worden terwijl ze geen academische opleiding genoten hebben. Dat is jammer voor die mensen die vier, vijf of zes jaar van hun leven investeren om op het hoogste niveau geschoold te zijn. Eigenlijk zou het bijna een voorwaarde moeten zijn dat een fysiektrainer in eerste klasse een master in Lichamelijke Opvoeding en Bewegingswetenschappen of Kinesitherapie en Revalidatiewetenschappen heeft en minimaal een trainer A-diploma. De voorwaarde in het voetbal is wel dat die academici zich tijdens of na hun studies specifiek bijscholen binnen het voetbal. Je moet voetbal altijd als vertrekpunt nemen en spreken in voetbaltaal.

We moeten het beroep van fysiektrainer op een bepaalde manier beschermen. We zouden een soort van medium kunnen creëren – misschien als onderdeel van de vereniging Belgian Football Coaches – om ons te onderscheiden van mensen die zomaar een cursus gevolgd hebben, maar die zich toch profileren als fysiektrainer of hoofd van een fysieke cel binnen een club.

Dit stuk werd uitgeschreven door Raoul De Groot